



Zrcadlo

Červnové číslo - 2/2008

Je tady druhé číslo školního časopisu s názvem „Zrcadlo“.

V tomto vydání naleznete rozhovor s Vojtěchem Kadlčíkem, ředitelem Gymnázia v Soběslavi, který přisedal u maturit na GVN. Nechybí zde ani fotografie z majálesu a z předávání maturitních vysvědčení a to tříd – 8.A, 4.B a 4.C.



Dále zde najdete rozhovor s naším panem školníkem, který se chtěl vyjádřit na stížnosti z minulého čísla. Jsou zde otištěny i některé články o blížících se prázdninách, dále článek o Titanicu, jenž jsme navštívili. Také se zde dočtete o adopci, do které se zapojila třída 1.B. Přečtete si i článek o Paříži od Lukáše Le. Nesmí zde chybět ani stránka plná zábavy.



Pokud byste i vy měli zájem a chtěli se na tvorbě časopisu podílet, stačí jen napsat na e-mail: skcasopis@seznam.cz

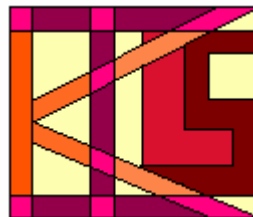
Na tento mail můžete posílat i jakékoliv připomínky, dotazy,....

Rádi vám odpovíme.;

PS: Od září se můžete těšit na nový design novin.

Logo..

Pod tímto článkem zároveň vidíte logo našich novin, jež se bude objevovat v každém čísle.



V tomto obdélníku jsou umístěny počáteční písmena jména a příjmení nás (redaktorek).

(Karolína Havlíčková)

Návštěva z Karlova

V pátek 4.dubna 2008 navštívil naši školu Pavel Hanzal, pracovník terapeutické komunity Karlov, který zodpovídal jak na dotazy studentů, tak nás seznámil s různými druhy drog. Beseda trvala pouze jednu vyučovací hodinu, což si myslím, že bylo poměrně málo. Povídání se stalo zajímavé také díky vztahu Pavla Hanzala s námi. Nechoval se jako ten, kdo by nás přišel „poučovat“, ale jako „kamarád“. Besedu zahájil rozdělením drog, poté vyprávěl o jednotlivých částech, kterými narkomané prochází. Setkání s takovým člověkem bylo zajímavé, také popisoval místo, na kterém pracuje a žije spolu s narkomany. Ti zde pracují, starají se o dobytek,ale mají zde také svou lékárnu a obchody.

(Lucie Schmiedová)

Titanic

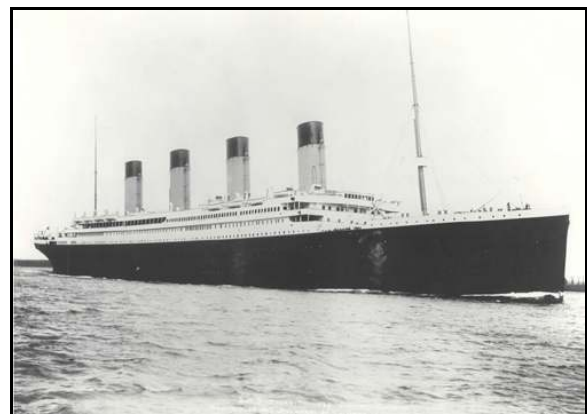
Před pár týdnů jsme spolu s naší třídou 1.B a profesory (Václav Tampír, Květa Fránová) navštívili město Brno, kde jsme navštívili výstavu artefaktů pod názvem „Titanic“ v brněnské Titanic Hall.

Všechno to začalo okolo sedmé hodiny ranní, když jsme se všichni shromáždili na jindřichohradeckém vlakovém nádraží, a poté nastoupili do vlaku, kde každý po skupinkách obsadil jednotlivá „kupěčka“. Ve vlaku bylo hodně rušno, každý z nás si našel „nějakou tu činnost“. Někteří z nás zpívali, jako třeba my, jiní probírali normální každodenní problémy,.... Když jsme dorazili na brněnské nádraží, profesori si nás přepočítali, zda náhodou někdo nezůstal ještě ve vlaku, ale tím že jsme na gymnáziu asi každý z nás pochopil, že jsme na místě. Teď už nebránilo nic tomu, abychom se vydali najít správnou cestu k Titanic Hall. Cestu jsme si zkomplikovali tím, že jsme malinko bloudili, ale poté co jsme se optali na cestu, za pár minut jsme před sebou viděli budovu s velkou cedulí „Titanic“. Jakmile jsem vstoupili dovnitř, museli jsme si v šatně odložit veškeré věci a vypnout si mobilní telefony. U vstupních dveří na „palubu lodi“ stály dvě ženy, oblečené do námořnického, jež nám vydaly palubní lístek, na němž bylo napsáno jméno cestujícího a doplňující informace, jako například proč jsme se vlastně rozhodli na lodi cestovat,... Někteří z nás cestovali v první třídě, jiní ve druhé či třetí. Na „Titanicu“ jsme procházeli jednotlivá místa, která se vždy vázala k určitému tématu. Na zdích visely tabule s články pojednávajícími o konkrétních lidech,..... Nechyběly ani ukázky objevených věcí a ledovec. Zajímavou atmosféru navodila i hudba, která po celou dobu hrála. V poslední místnosti jsme si mohli podle nástěnné tabule zjistit podle jmen, zda jsme cestu na Titanicu přežili či nikoliv.

Po skončení výstavy jsme se přesunuli společně do Mc´ Donalda, kde se někteří z nás posilnili a vyrazili jsme na další cestu, tentokrát do centra města, kde jsme dostali několika hodinový rozchod. Ve městě jsme si hodně všímali lidí, ale samozřejmě jsme také navštívili nějaké ty „krámky“

a individuálně jsme zhlédli i památní části města. Po uplynutí těch pár hodin, co jsme potkali také černocho, jsme se sešli opět všichni na námi smluveném místě. Okolo půl šesté jsme opět nasedli všichni do vlaku, ale tentokrát už trochu znavení. Únava z nás po chvíli opadla a i přesto, že vlak už byl více narvaný a s námi v „kupěčku“ seděli další spolucestující, nám to vůbec nevadilo a naopak jsme zažili dost legrace. Někteří z nich sice byli takoví podivíni, ale jiní byli docela fajn. Cesta zpět nám utekla stejně jako cesta do Brna a my se již okolo deváté hodiny objevili opět na jindřichohradeckém nádraží, odkud jsme před pár hodinami vyjžděli.

Exkurze se nám všem moc líbila a byla zajímavá, většina z nás takovou výstavu ještě neviděla.



(Lucie Schmiedová)

Stížnosti

V této rubrice naleznete vždy stížnosti, jak studentů, učitelů tak i personálu.

Každý může přidat svou stížnost, která bude uveřejněna anonymně. Proto se nikdo nemusí bát, že by z toho měl nějaký problém. Na stížnosti z minulého čísla nám odpověděl pan školník Čestmír Vondráček. (Karolína Havlíčková 1.B)



Chtěl jste se vyjádřit ke stížnostem z minulého čísla, s čím tedy nesouhlasíte?

„Prvním problémem je třídění odpadu. Žáci by se měli naučit řádně třídit odpad. Dále nechápu, proč na dívčích záchodech jsou popsané a oloupané zdi, nevím jestli mají dívky málo vápníku (smích). Studenti, ale i personál (uklízečky) by měli mít větší úctu k práci. Například netrvalo dlouho po vymalování lavic ve třídě 5.A, kde studenti obětovali svůj volný víkendový čas, aby si vyzdobili své stoly a již za pár dní si přišla studentka pro ředidlo, kterým by dostala „čmáranice“ z lavice pryč. Rád bych školu zveleboval, ale po tomto už přestává být chuť.“

Jakou mají studenti možnost v rekonstrukci třídy?

„Žáci mají možnost požádat o finanční příspěvek, který by jim pomohl k vylepšení vzhledu třídy. Líbí se mi třída paní Machové, třídní 7.A. Když do této třídy vejdete, její úprava na vás hezky působí. Toto je účelem.“

Co říkáte na to, že věčně chybí na dívčích záchodech toaletní papír, na záchodech neteče věčně voda a záchody nesplachují?

„Myslím si, že je to ve špatném systému. Zrovna včera jsem viděl na chodbě studenta, který běhal s ruličkou toaletního papíru, potom se nemůžeme divit, že je papíru na WC málo. Voda neteče z důvodu nízkého tlaku. Potrubí je stále stejné již od roku 1924. Byl bych rád, kdyby proběhla rekonstrukce. Také mi vadí, když vidím, jak vypadá okolí školy. V okolí se povalují tácky od vietnamského jídla, návleky ze židlí,....“

Chystají se nějaké rekonstrukce školy?

„Tak měla by proběhnout výměna oken, ale nevíme, jak to dopadne. Také by se měla objevit nová topná soustava s regulací.“

Nemyslíte si, že prostor dole u šaten je příliš malý?

Ano, zahrada se měla zmenšit a v jejích prostorech měly stát ještě další skříňky, ale k tomu nedošlo. Studenti mohou zahradu využívat jak k posezení, tak i během vyučování.

Poslední otázka se týká dveří v budově školy. Proč musíme chodit do školy zadním vchodem a ne stejně jako profesori vstupními dveřmi? Také se studentům nelíbí „lítací“ dveře vedoucí k šatnám.

„Přece jen kolik je profesorů a kolik studentů, kdyby studenti měli chodit vstupními dveřmi, tak by to asi dveře neunesly. Tyto vstupní dveře jsou zde již od roku 1924, a zatím se nenašla firma, která by dveře zrenovovala. Abych se vyjádřil také k „lítacím“ dveřím, myslím si, že pokud někteří ze studentů nebudou odepínat řetízky, jež dveře drží, nebude problém. Také se kolikrát stává, že žáci plexisklo prokopnou.“

(Lucie Schmiedová)

Jak zvelebit školu....??

Padl návrh, že bychom si mohli vylepšit školu, vymalovat, možná koupit nějaké lepší zařízení, nábytek,...

Někteří studenti nám již podali zajímavé návrhy, další můžete posílat na emailovou adresu:

skcasopis@seznam.cz

(Karolína Havlíčková)

- Jiné stoly a židle v jídelně
- Sušák na ruce
- Lépe bych vymalovala chodby

Ve dnech 26. – 28. dubna 2008 jsme strávili příjemný pobyt v metropoli ne jen Francie-Paříž. Samozřejmě, mohl bych zde spekulovat o tom, že kdybych uměl alespoň trochu francouzsky, bylo by zde ještě krásněji, ale má kostrbatá angličtina, ruce a nohy mi k přežití stačily. Po šestnácti hodinách strávených v autobuse, jsme při vycházejícím slunci dorazili do země vína, šampaňského a krásných žen. Moc jsem se těšil, až se konečně ubytujeme na hotelu a já skočím do sprchy. Jenomže tohle bylo ještě daleko. Na pokoje nás měli v plánu pustit teprve ve 3 hodiny odpoledne, a tak jsme museli půl dne strávit ve městě. Jsem si jistý, že to nikoho nemrzelo, protože to, co nás v samotném srdci tohoto velkoměsta čekalo, bylo něco neuvěřitelného. Věděl jsem, že Eiffelova věž je něco jako symbol Paříže, ale nikdy jí nevěnoval moc pozornosti. Ovšem, když jsem jí poprvé spatřil, bylo to něco úžasného. Okamžitě moje skupinka vyrazila do dlouhé fronty, především turistů, protože nechat si ujít výstup na samotný vrchol téhle, jak by řekl náš pan profesor češtiny, ‚rozkročené ženy‘, by byl hřích. Naštěstí ‚kolona‘ lidí postupovala poměrně rychle, takže jsme se velmi brzy dostali ke vstupu. Pak nás čekalo spousta schodů. Nevím, kolik přesně to bylo, ale pro mě to nebyl problém, protože bydlím ve čtvrtém patře bytového domu a nemáme zde výtah. Došli jsme do druhého patra. Myslel jsem, že už jsme poměrně vysoko, ale když můj zrak spatřil nad sebou ještě minimálně jednou, možná dvakrát tolik zbytek cesty, věděl jsem, že až dorazím na vrchol, bude to úžasné. A taky bylo, po vyčkání další fronty na výtah (dále už schody totiž nevedly), jsme konečně zdolali ‚Mount Eiffel‘. Vítězové. Kvůli tomuhle nezapomenutelnému pohledu po celé Paříži mi všechno to čekání stálo. To jsme tu byli teprve pár hodin a už teď mě Paříž okouzila. Těšil jsem se, co bude následovat dále. Po vyčkání v další frontě na výtah dolů, naše obhlídka pokračovalo do Invalidovny (zde v minulosti pobývali zranění, či jiným způsobem handicapovaní vojáci). Také se zde nachází hrobka Napoleona Bonaparta, pro mě historicky velmi významné osoby. Je až k neuvěření, co tak postavou malý člověk dokázal. Na tomto příkladu můžeme vidět, že nikdy nezáleží na tom, jak vypadáme, ale co máme uvnitř. Po té, co nás konečně pustili na pokoje, jsme večer zamířili na Sacre Coeur, který svým zevnějškem připomínal spíše arabskou stavbu, ale určitě stojí za zhlédnutí. Nakonec se celá naše třída přesunula k Moulin Rouge, a pak už jsme měli volno. Večerka byla ve

23:00, takže jsme měli spoustu času si užít večerní Paříž.



Za námi byl první den. Ještě nás čekaly celé dva dny, o kterých se teď nebudu již tolik rozepisovat. Mám strach, že by mě chytila psací a vyprávěcí nálada a strávil bych zde spoustu času, napsal mnoho řádků a zbytečně zacházel do detailů. Ve zbylých dvou dnech jsme ještě navštívili zámek ve Versailles, o kterém vám toho moc neřeknu, jelikož všude byli moc velké fronty a čekat se nikomu z nás nechtělo. Viděli jsme ještě spoustu památek, obchodů, slavných bulvárů a hezkých žen☺, ale jako tečka za našem výletem byli plavba po řece Seině, která protéká hlavním městem Francie. Průvodkyni nám dělala mladá, francouzská studentka, která nám tuto plavbu opravdu velice zpříjemnila. Užili jsme si spoustu legrace, ale všechno jednou končí a něco nového začíná. Začalo pršet a naše putování bylo u konce. Nastoupili jsme do autobusu, ve kterém většina z nás prospala téměř celých 16 hodin.

Tento výlet byl ten nejlepší, jaký jsem kdy prožil. Skvělá parta, výborný učitelský doprovod, krásné město, místy i hezké počasí, prostě výlet, jak má být. Doufám, že mě takovýchto akcí čeká ještě hodně.

(Lukáš Le)

Jak všichni víme, blíží se konec roku a s ním i dva měsíce prázdnin. Proto jsme požádaly několik žáků, aby nám napsali krátký článek na téma: „Jak se těším na prázdniny“.

Prázdniny??

Jéé... Paráda. Volno, sluníčko, přátelé a hlavně sranda... Každý prázky jsem trávila minimálně týdnem u moře, a minimálně měsíce pořádného flákání, což jsou výlety, návštěvy babiček a dědečků a prostě lenošní....A co ty letošní prázdniny? Nic takového... Naplánovala jsem si je jinak. Co třeba zkusit si, co dělá taková servírka? No.. brigáda je dost dobrej nápad. Peníze se hodí, zvláště když si člověk vymyslí tak drahou věčičku jako chci já... Vždy mi to volno tak rychle uteklo...ale teď jsem si jista, že dny „volna“ budou dlouhé.

(Michaela Kubová 1.B)



Blíží se prázdniny!!!

Tak a je to tady. Konečně! Blíží se prázdniny. Už bych měla začít plánovat, co budu ty dva měsíce dělat. Přeci jenom jsou to celé DVA měsíce bez školy! Bože jak překrásně to zní! Bez těch nekonečně depresivních bílých stěn a laciného linolea. Bez otravných spolužáků, z jejichž hlasu mě rozbolí hlava (z toho

samozřejmě vyjmete moje přátele!). Bez stárnoucích učitelů, kteří si ani neuvědomují, že celý svůj život strávili tím, že se snažili do „idiotů“ nalít zbytečné informace marně.

No a co se týče mých plánů, nějakou dobu strávím na brigádě. (Budu stále v komunikaci s lidmi, což mě velmi těší – nedovedla bych si představit den bez lidí, bez těch zajímavých i nudných keců). Další část prázdnin bych samozřejmě chtěla věnovat mým kamarádům. Koupaliště, nákupy, kino nebo jen to obyčejné poflakování se po setmělých ulicích a pozorovat kolemjdoucí.

(Karolína Havlíčková 1.B)

Moje prázdniny

Tož, byl sem pověřen, abych napal něco o tom, jak budu trávit prázdniny..... Hned na začátku prázdnin bych chtěl vyrazit na festival Rock for people s kámošema, kde si to pořádně užijeme. Po festivalu mě čeká práce na babiččině chalupě. Poté budu asi tak tejdén doma, abych si odpočinul před cestou do slovenských Tater. Po Tatrách budu opět doma až do 23.8., kdy ve vesnici Deštná vystoupí kapela Tlustá Berta. Tam bychom se chtěli rozloučit s naším, již propadlým kamarádem, se kterým už se nebudeme tak často vídat.

No a v den začátku školního roku zase nástup do našeho ústavu.

(Matěj Šetelík 1.B)

Třída 1. B se rozhodla adoptovat děvčátko. Většina žáků z této třídy a též i některé profesorky (Bernátová, Burianová, Pečtová, Peklová, Fránová, Hašková) na adopci přispívají.

Osmiletá Aisha pochází z Ugandy. Aisha je pracovitá žákyně, která vždy vede své spolužáky do akademických diskuzí. Během vyučování se umí soustředit. Na první pohled vypadá plaše, ale je velmi bystrá na studium. Ráda se dělí s přáteli a spolužáky. Má veliký zájem o studium. Je družná a společenská. Aisha by se chtěla stát učitelkou. A mezi její zájmy patří vybjíjená.



Rodinu vede babička z otcovy strany. Je ve velmi těžké situaci, stará se o několik sirotek. Mnoho z jejich vnuků muselo nechat školy, protože si nemohli dovolit platit poplatky. Babička splétá různé místní materiály a výrobky prodává, ale vydělá málo na pokrytí základních potřeb a na školné se již nedostává.

Největší zásluhu na této akci má Anna Hubingerová, která vše sjednala, domluvila a díky ní se adopce uskutečnila.

Uganda informace:

Děti se v Ugandě rodí, aby pomáhaly rodičům, a ne aby je "zatěžovaly" svými potřebami a nároky. Čtyřleté dítě pracuje, buď přímo v zemědělství - nosí vodu, cukrovou třtinu atd., nebo se stará o mladší sourozence.

Děti jsou znakem bohatství. Náčelník odměňuje krávou porod dvojčat. Počet dětí a potažmo i žen je otázkou prestiže hlavně mezi muži.

Děti často umírají. Ve věku do 5 let umírá 152 dětí ze 1000 živě narozených. Připomíná to Evropu 18. a 19. století, kdy děti byly považovány něco neurčitého a nehotového, s čím ještě nelze moc počítat. Rodiče si vlastně dělají děti "do zásoby" čím větší počet, tím větší naděje, že některé z nich přežije.

(Karolína Havlíčková)



Majáles

Ve středu 7. května vyšli do ulic studenti středních škol. Z budovy gymnázia Vítězslava Nováka vyšel do průvodu dav Japonců, který obsadil první místo. Majálesu se zúčastnily i další školy - Střední zdravotnická škola (2. místo), Střední odborná škola, (3. místo) a Obchodní akademie (4. místo).



Večer se konal ples v Kulturním centru Jitka, na kterém se jako každoročně volila královna Majálesu. Tentokrát si královský titul odnesla Obchodní akademie.



Letošní Majáles byl úspěšný i díky vydařenému letnímu počasí.



(Karolína Havlíčková)

Vojtěchem Kadlčíkem

29. května 2008 jsme se sešly s ředitelem Gymnázia v Soběslavi, který přisedal u maturit na GVN, a položily jsme mu několik otázek. Pan Kadlčík byl velmi ochotný a na otázky nám odpověděl.

Jak vzpomínáte na svoji maturitu?

Ve velice dobrém. Maturoval jsem v pondělí dopoledne, kdy už byla komise v dobré náladě kvůli dobrému víno. V Uherském Hradišti byl zvyk, že každý rodič poslal na maturitu buď víno nebo slivovici.

Z jakých předmětů jste maturoval?

Samozřejmě z češtiny a ruštiny (tyto předměty byly povinné) dále pak matematika a fyzika.

Kolik času jste věnoval učení?

To už nevím. Doma jsem se učení moc nevěnoval, spíše jsem poslouchal ve škole.

Kdyby jste měl v dnešní době maturovat, jaké předměty by jste si vybral?

Určitě angličtinu a jinak předměty z kterých bych dělal přijímačky na VŠ. Připadá mi, že si studenti nevybírají předměty, které budou potřebovat.

Jak bude vypadat nový systém maturit?

Matika povinná zatím nebude. Myslím si, že u maturit na gymnáziích se nic nezmění, stále jsou a budou na dobré úrovni.

Které předměty převládají u maturit?

Je to angličtina, biologie, chemie také se najde nějaký zeměpis. Na Gymnáziu v Uherském Hradišti z 27 maturantů 17 maturovalo z matematiky.

Myslíte si, že profesori při ústním zkoušení napovídají?

Všichni se chovají pěkně, přátelsky, profesori se snaží pomoci. Je však nejtěžší vymyslet otázku, kterou by student zodpověděl. (smích)

Změnil by jste něco na maturitách?

Ne, gymnázia mají ohromnou tradici. Je vidět, že zde kantoři mají dobrý vztah ke studentům.

Jak na Vás působí maturanti?

Velice příjemně.



(Foto: Gymnázium v Soběslavi)

Liší se maturity v Soběslavi a v Jindřichově Hradci?

Velice málo, maturity jsou si velice podobné. Všechny gymnázia mají velice dobrou úroveň.

(Karolína Havlíčková)

Předávání maturitního vysvědčení 8.A



RNDr.
Gonosová
Milena



(Karolína Havlíčková)

Předávání maturitního vysvědčení 4.B



Mgr. Vybíralová Irena

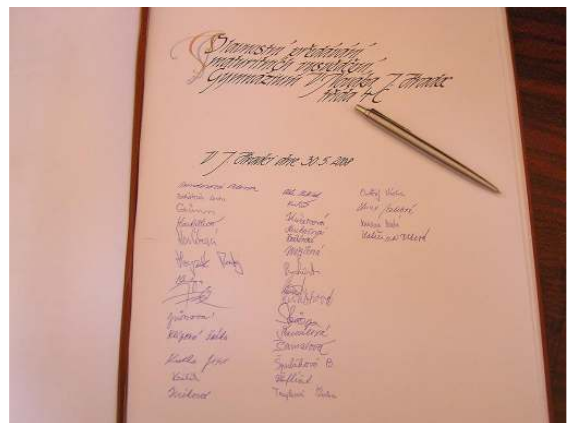


(Karolína Havlíčková)

Předávání maturitního vysvědčení 4.C

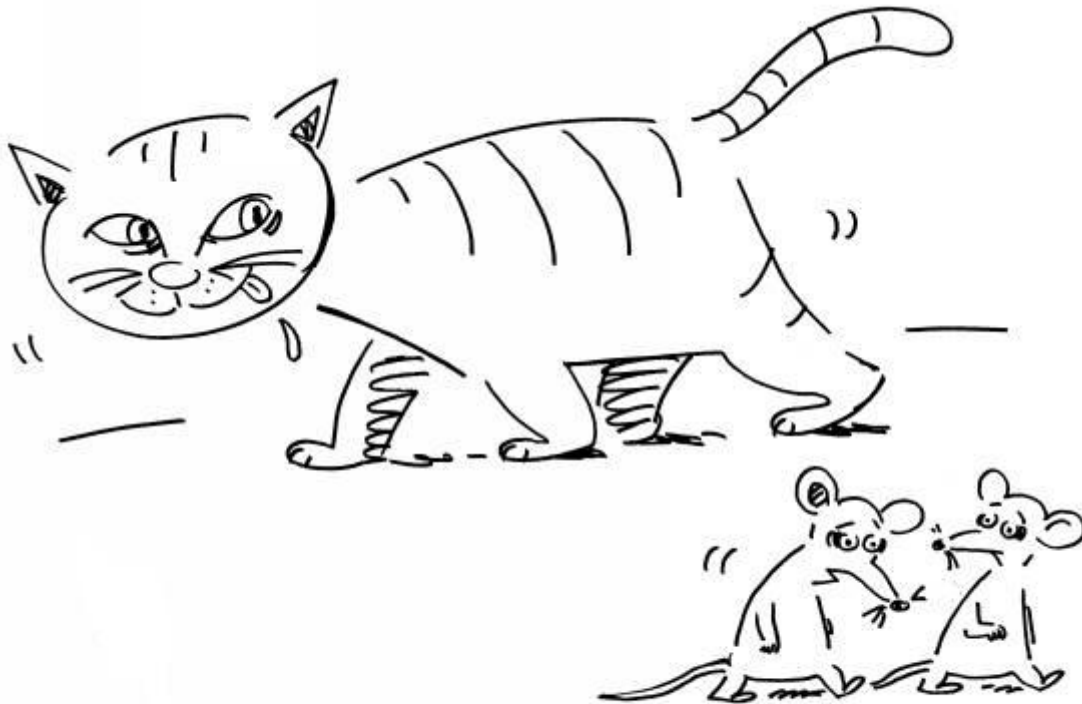


Mgr. Vendlová Jitka



(Karolína Havlíčková)





TAKY MI PŘIPADÁ, ŽE SI OD VSTUPU DO EVROPSKÉ
UNIE SLIBUJE NĚCO UPLNĚ JINĚHO NEŽ MY...

		2					8	9
	4				8	2	7	
					6			4
	7		9					
3		8	5					
	9	7	3				6	5
	8		7	2				
4								8

Účelem sudoku je logicky doplnit do tabulky o 81 polích chybějící čísla číslicemi 1-9 tak, aby splňovala několik pravidel:

- v každém řádku a v každém sloupci může být každá číslice pouze jednou
- v každém zvýrazněném čtverci o 9 políčkách může být každá číslice pouze jednou

1) Kdo má vpředu dvě oči, ale vzadu ještě spoustu dalších?

2) Neustále to mění tvar, ale přesto je to stále kulaté. Co to je?

3) Ve stáji jsou lidé a koně. Celkem je zde 22 hlav a 72 nohou. Kolik koňů a kolik lidí je ve stáji?

1) Páv; 2) Měsíc; 3) Ve stáji je 14 koní a 8 lidí. Výpočet: $14 \cdot 4 + 8 \cdot 2 = 72$

(Karolína Havlíčková)